

1

Изпитанието на Лечителя

Човек може да се скрие на двеста петдесет и шест места в собствената си плът. Умиращият в ръцете на Ханани войник бе избрал някое много надълбоко. Тя претърси сърцето, мозъка и червата, макар душата да посещава тези органи по-рядко, отколкото си мислят простосмъртните. Прегледа устата и очите – последните с повишено внимание. Най-накрая откри следа зад единия чернодробен лоб и тръгна по нея към сън, изпълнен с потънали в сенки руини.

Купища отломки се издигаха в призрачна мъглявина – срутени постройките с толкова гигантски размери, че в сравнение с всяка тяхна тухла човек с нормален ръст би заприличал на джудже. Имаха толкова непривични форми, че Ханани не можеше да си представи предназначение им. Палат? Храм? И в двата случая – прикритие. Прахът под краката ѝ сияеше по-силно и от слюда – всяка нейна стъпка раз местваше милион звезди. Стремеше се да гаси всичките след себе си.

За да намери войника, трябваше първо да оправи обстановката. Бе лесна работа да въведе ред в развалините с помощта на собствената си воля. Прилекна и докосна земята. Нишки сънна слуз, светложълти и блестящи, се проточиха от върхо-

вете на пръстите ѝ, за да оставят своя рисунък върху почвата, преди да попият. Миг по-късно се надигна прах – вестител на промяна, – за да слепи напукания камък. Земята се нацепи и затрепери, когато гигантските тухли започнаха да се изправят и да политат във въздуха, да оформят стени и колони. Навсякъде около нея – ако си дадеше труд да погледне, на фона на полегатия небосклон се оформяха контурите на един чудовищен град. Но тя не се огледа, дори след като картината бе завършена. Имаше далеч по-важни неща за вършене.

– Много бавно става.

– Раната зараства.

– Каква полза от това, ако умре?

– Няма да умре. Тя го контролира изцяло. Само гледай.

След като мина край първата каменна арка, Ханани се обърна и я разгледа. Бе на височината на човешки ръст – едничкото нещо с нормални размери в целия мизансцен на съня. Отвъд нея лежаха същите сенки, които покриваха всичко наоколо. Не. Тук бяха по-плътни.

Приблужи предпазливо и направи опит да мине през арката.

Сенките я отблъснаха.

Извика с мисълта си светлина.

Сенките станаха още по-плътни.

След кратък размисъл Ханани призова болка и страх, а също така и гняв, и се обгърна в тях. Съпротивата на сенките се стопи – душата на войника усети нещо познато. Като мина през арката, Ханани се озова в залесен атриум от онези, които даряват покой на всеки дом – този обаче бе мъртъв. Тя се огледа наоколо, като се навеждаше под разцепени палми и оклюмали лиани на лунно цвете. Намръщи се на една загнила цветна леха. И тогава забеляза нещо отвъд нея – там, в самото сърце на градината, сгущен в гнездото на собствената си мъка, лежеше войникът.

Спряла за момент, Ханани насочи част от своето внимание назад, към будния свят.

- Даю? Скоро ще ми трябва още сънна жлъч.
- Добре, Ханани... м-м-м... искам да кажа Чирак-Лечител.

Приключила с това, Ханани се върна към съня на скритата градина. Войникът лежеше със свити нагоре колене, обгърнал – сякаш за утеха – тялото си с две ръце. Зейнала в извивката на това тяло рана бе изсипала вътрешностите му в дупка по средата на гнездото. Освен нея не се виждаше нищо друго – само опърничавата умблике – връзката, свързваща душата с тялото.

Смърт – шепнеше въздухът наоколо.

– Не тук, просителю – отвърна тя. – Това са селенията на сенките. Има по-добри места за умиране.

Той не помръдна, все така жадуващ смъртта.

Ханани се подвоуми отново. Опита да го примамии със спомени.

Остра болка лумна със студени и пурпурно бели езици, които се преплетоха около гнездото, а край него изникна нова фигура. Друг мъж – по-стар, с брада като на онези със северна кръв, също военен, но очевидно с по-висок ранг от войника на Ханани. Роднина? Наставник? Любовник? Любим...

– Няма го – прошепна войникът на Ханани. – Отиде си без мене.

– Да почива в Нейния покой вовеки – отзова се тя. Разпери ръце встрани и прониза с пръсти мъглата. На местата, които докосна, изпъкнаха тъмночервени тънички жилки, които започнаха да пулсират в белезникавата пара.

– Използва *още* сънна кръв? С тези темпове няма да ѝ стигне.

– Ами, ще ѝ дадем още. Пустинният мръсник го е прерязал на две – какво друго очакваш?

Войникът на Ханани простена и се сви на още по-плътно кълбо, когато червените нишки се проточиха към него и проникнаха в кожата му. Най-неочаквано мъглата започна да вибрира, а образът на брадатия военен стана безплътен като сенките. На негово място започнаха да се материализират нови образи – наслагдаха се един върху друг и бледнееха с всяко

следващо дихание. Самотна наблюдателница върху крепостна стена. Урок по фехтовка. Казармено легло. Речна баржа.

Ханани караше спомените да продължават, деликатната ѝ намеса търсеше желаната посока. *Любими хора. Живот.* Сцените се смениха, за да включат брадатия войник и други – без съмнение приятели на просителя или близки от неговата каста. Те се смееха и бърбеха, вършеха всекидневните си дела. Докато образите следваха един подир друг, Ханани внимателно протегна ръка към войника и бръкна в раната, която го изяждаше. Първият допир накара ръката ѝ да изтръпне от болка чак до рамото. Мраз, какъв ужасен мраз! Ахна и потисна порива да изпищи, когато пръстите ѝ се вдървиха и изпукаха замръзнали...

Не. Тя оформи наум сричките на името на душата си и съзнанието ѝ се проясни – напомни си, че това е само сън, а негов повелител е самата тя. „Тази болка не е моя болка.“ Когато отдръпна ръката си, чуждата плът под нея бе вече цяла.

Но самият човек не беше – болката го изпиваше. Тя извика нови образи, като спря вниманието си на обстановката в някаква кръчма. Просителят не бе там, макар че неговият мъртъв любим и останалите другари да бяха. Смееха се и пееха жизнерадостна песен. Това криеше опасност, осъзна тя начаса. Просителят бе пострадал при нападение, а неговият другар бе убит. Не знаеше дали останалите от компанията не са също посечени. Ако бе така, то опитът да го върне към живот само щеше да засили неговия стремеж към смъртта.

Нямаше избор, освен да опита.

– Май ти се иска да се провали, а, Йехами?

– Разбира се, че не. Просто Съветът трябва да се убеди в нейната годност.

– *Съветът* би следвало да знае, че най-важното нещо при едно лечение е...

– Какъв е този шум?

– Не съм сигурен. Дойде откъм нишите за събиране на дан. Даю? Всичко наред ли е, момче?